

Samling af Afgørelser

Sag C-463/14

**Asparuhovo Lake Investment Company OOD
mod
Direktor na Direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« Varna pri Tsentralno
upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad – Varna)

»Præjudiciel forelæggelse — det fælles merværdiafgiftssystem — direktiv 2006/112/EF — artikel 24, stk. 1, artikel 25, litra b), artikel 62, stk. 2, artikel 63 og artikel 64, stk. 1 — begrebet »levering af tjenesteydelser« — abonnementsaftale om rådgivningsydelser — afgiftspligtens indtræden — nødvendigt at godtgøre, at ydelserne faktisk er leveret — afgiftens forfald«

Sammendrag – Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 3. september 2015

1. *Præjudicielle spørgsmål — Domstolens kompetence — grænser — den nationale rets kompetence — fastlæggelse og vurdering af tvistens faktiske omstændigheder — spørgsmålet, om en præjudiciel forelæggelse er nødvendig, samt de forelagte spørgsmåls relevans — den nationale rets vurdering*

(Art. 267 TEUF)

2. *Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem — tjenesteydelser — begreb — abonnementsaftaler om levering af rådgivningsydelser — tjenesteyderen har stillet sig til rådighed for kunden i aftalens løbetid — omfattet*

(Rådets direktiv 2006/112, art. 24, stk. 1)

3. *Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem — afgiftspligtens indtræden og afgiftens forfald — abonnementsaftaler om levering af rådgivningsydelser — tjenesteyderen har stillet sig til rådighed for kunden i aftalens løbetid — afgiftspligten indtræder og forfalder ved udgangen af hver periode, som betalingerne vedrører*

(Rådets direktiv 2006/112, art. 62, stk. 2, art. 63 og art. 64, stk. 1)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 29)

2. Artikel 24, stk. 1, i direktiv 2006/112 om det fælles merværdiafgiftssystem skal fortolkes således, at begrebet »levering af ydelser« omfatter abonnementsaftaler om levering af rådgivningsydelser til en virksomhed af bl.a. juridisk, handelsmæssig og økonomisk karakter, hvor tjenesteyderen har stillet sig til rådighed for kunden i aftalens løbetid.

Beskatningsgrundlaget for en tjenesteydelse udgøres af alt, hvad der modtages som modydelse for tjenesteydelsen, og at der derfor, for at en tjenesteydelse kan beskattes, skal være en direkte sammenhæng mellem den udførte tjenesteydelse og det modtagne vederlag. Når den omhandlede tjenesteydelse bl.a. er karakteriseret ved, at tjenesteyderen til stadighed står til rådighed med henblik på, på givne tidspunkter, at levere de ydelser, som kunden har behov for, er det ikke nødvendigt for at fastslå en direkte sammenhæng mellem den nævnte ydelse og den modtagne modydelse at godtgøre, at en betaling vedrører en individualiseret, enkeltstående ydelse leveret på anmodning fra en kunde. Den omstændighed, at ydelserne hverken er defineret i forvejen eller er individualiserede, og at vederlaget betales i form af et fast beløb, kan ikke påvirke den direkte sammenhæng mellem leveringen af ydelserne og den modtagne modydelse, hvis størrelse fastsættes på forhånd efter faste kriterier.

(jf. præmis 35, 38, 39 og 43 samt domskonkl. 1)

3. For så vidt angår abonnementsaftaler om rådgivningsydelser i henhold til hvilke tjenesteyderen har stillet sig til rådighed for kunden i aftalens løbetid, skal artikel 62, stk. 2, artikel 63 og artikel 64, stk. 1, i direktiv 2006/112 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at afgiftspligten i forbindelse med disse indtræder og forfalder ved udløbet af den periode, for hvilken betalingen er aftalt, uden at det kommer an på, om og hvor ofte kunden faktisk har gjort brug af tjenesteyderens ydelser.

En ydelse, som hovedsageligt består i til enhver tid at stå til rådighed for kunden for at yde rådgivning, og som er godtgjort via faste beløb, som betales periodisk, skal således betragtes som foretaget i løbet af den periode, som betalingen vedrører, uanset om tjenesteyderen faktisk har leveret rådgivning til kunden i denne periode. Ydelsen skal betragtes som værende leveret i henhold til artikel 64, stk. 1, i direktiv 2006/112 ved udgangen af hver periode, som betalingerne vedrører.

(jf. præmis 49-51 og domskonkl. 2)